

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: K.N., narozený dne ... , bytem ...
zastoupeného: Mgr. Václav Voříšek, advokát, sídlem Ledčická
649/15, 184 00 Praha 8,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.3.2018, č. j. PK - DSH/2466/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 29. 1. 2018, čj. MeDO-8137/2018-Mencl., jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“ nebo „silniční zákon“), pro porušení § 43 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2 500,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce nejprve namítal, že se přestupkového jednání nedopustil, ustanovení § 43 odst. 1 písm. a) silničního zákona neporušil, neboť k předmětné silniční kontrole nedošlo ve 20:50, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí prvního stupně, ale až okolo 22:50, a tedy v době, kdy časově omezený zákaz již neplatil. Žalobce se domníval, že správní orgán nepředložil jediný důkaz o skutečném čase kontroly. Čas silniční kontroly vyplývá sice z úředních záznamů od Policie ČR, tyto dokumenty nejsou a ani nemohou být důkazem (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36). Dle žalobce tedy nebylo nad veškerou pochybnost prokázáno porušení § 43 odst. 1 písm. a) zákona o provozu a panuje pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. Při silniční kontrole byla pořízena fotodokumentace, tato není datována, a není tedy zřejmé, kdy byla pořízena, což se žalobci jeví jako účelové. Dále žalobce namítal, že i kdyby bylo prokázáno, že jízda byla uskutečněna před 22:00, žalobce stejně nejednal v rozporu s § 43 odst. 1 písm. a) silničního zákona, protože danou jízdu bez nákladu konal v souvislosti s tím, aby neprodleně po dojetí vykonal jízdu, jejímž předmětem byla přeprava zboží podléhajícího rychlé zkáze, tedy žalobce jednal zcela v souladu s § 43 odst. 3 písm. d) a i) silničního zákona. Toto neuvedl dříve, protože o této výjimce ze zákazu dle § 43 odst. 1 písm. a) byl spraven teprve svým advokátem. Ostatně ani policisté o tomto žalobce nepoučili. Žalobce také namítal, že správní orgán překročil svou pravomoc, když mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit poštovní poukázkou nebo bezhotovostním převodem na bankovní účet, což je dle žalobce v rozporu s § 163 odst. 3 daňového řádu. Správní orgán se, dle žalobce, nijak nezabýval tím, zda není na místě přistoupit k mimořádnému snížení pokuty dle § 44 zák. č. 250/2016 Sb., to však na místě bylo, protože k porušení zákazu mělo údajně dojít těsně před jeho koncem, navíc nebyl žádný provoz a jednalo se o poměrně nevýznamnou pozemní komunikaci. Prvostupňové rozhodnutí tak měl žalobce za nepřezkoumatelné. Další žalobní námitka se týkala nenaplnění materiální stránky přestupku. Podle názoru žalobce se jednalo o přestupek naprosto bagatelní závažnosti, protože předmětný zákaz měl údajně skončit za hodinu a deset minut, navíc byl nulový provoz a jednalo se o nevýznamnou pozemní komunikaci. Žalobce dále v žalobě tvrdil, že jej policisté nesprávně poučili o tom, že údajný přestupek je tzv. přestupkem „sledovaným“, resp. že se za něj ukládají body v rámci bodového hodnocení řidičů, pokud by totiž žalobci popravdě sdělili, že za tento přestupek body udělovány nejsou, žalobce by přijal možnost vyřešit věc blokově. Nesprávným poučením od policisty se žalobce cítí být zcela zásadně poškozen. Závěr správního orgánu o zavinění shledal žalobce nepřezkoumatelným, neboť správní orgán pouze presumoval, že žalobce věděl, že páchá přestupek, aniž to však prokázal. Zavinění přitom nelze stavět na jakýchsi presumpcích, ale je nutné jej prokázat. Žalobce přitom nevěděl, že se dopouští něčeho protiprávního, resp. nebylo prokázáno, že by to věděl. Rovněž žalobce napadal úvahu správního orgánu, že žalobce bez přiměřených důvodů spoléhal, že svým jednáním neporuší ani neohrozí zájem chráněný zákonem. Takový závěr správní orgán neodůvodnil, ačkoliv „přiměřené důvody“, představující jeden z definičních znaků vědomé nedbalosti, jsou tzv. neurčitým právním pojmem, a správní orgán by jej tedy měl vyložit. Žalobce také namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Nakonec žalobce nesouhlasil se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu NSS.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že nepovažuje námitky žalobce za důvodné. Žalovaný předně konstatoval, že žaloba obsahuje námitky, které v řízení o přestupku žalobce vůbec neuplatnil. K tomu žalovaný uvedl konstantní judikaturu NSS, která se opakovaně v podobných případech vyjadřuje tak, že je obecně vhodné, aby obviněný neuchovával paletu svých námitek proti rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni řízení. Dále měl žalovaný provedené dokazování za dostatečné, skutkový stav za zjištěný bez dalších pochybností a za prokázané, že se žalobce přestupkového jednání dopustil. Žalovaný konstatoval, že přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí v rámci revizního principu podle § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný dále uvedl, že odvolání je plně v dispozici odvolatele, na němž je, aby vymezil okruh otázek, s nimiž se má odvolací orgán vypořádat. Pro odvolání ve správním řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Správnost rozhodnutí tedy odvolací orgán přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaný nakonec konstatoval, že jeho povinností bylo přezkoumat toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení jemu předcházející s právními předpisy, přičemž usoudil, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že se žalobce přestupku dopustil.
4. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 17. 11. 2017, jímž byl zaznamenán přestupek spáchaný žalobcem, který byl ztotožněn podle občanského průkazu. V oznámení je mimo jiné uvedeno v kolonce datum a čas spáchání přestupku den 17. 11. 2017 v 20:50 hod., přičemž ten samý údaj je uveden i v ručně psaném textu popisu přestupku, kde je dále uvedeno, že žalobce „*na silnici I. třídy č. 26 v obci Babylon ve směru jízdy na obec Draženov řídil nákladní motorové vozidlo tov. zn. DAF, RZ: ... a za ním připojené přípojně vozidlo tov. zn. BG, RZ: ..., kdy je to na dálnici a na silnici I. třídy zakázáno v neděli a ostatních dnech pracovního klidu, podle zvláštního právního předpisu v době od 13:00 do 22:00 hod.*“. K oznámení přestupku se žalobce nevyjádřil a odmítl jej podepsat. Ve spisu je dále k dispozici Úřední záznam ze dne 20. 11. 2017 a Oznámení přestupku ze dne 13. 12. 2017, jež obsahují shodné informace jako prvně zmíněná listina. Ve správním spise je dále založeno CD obsahující fotografie vozidla žalobce s detailem na RZ vozidla i přípojného vozidla.
5. Při jednání dne 10. 1. 2018, při kterém nebyl přítomen zmocněnec žalobce ani samotný žalobce, byl vyslechnut svědek policista pprap. R.K. Dle jeho výpovědi toho dne vykonával noční službu s kolegou pprap. Š. Stáli se služebním vozidlem v obci Babylon na autobusové zastávce u vyhořelého hotelu Belveder. Stavěli s kolegou nákladní vozidla jedoucí z obou směrů. Vozidlo žalobce jelo ve směru od obce Folmava na obec Draženov a bylo zastaveno na protější autobusové zastávce. Řidič byl ve vozidle sám. Přestupek s řidičem řešil svědek. Řidič – žalobce – jel s nákladním vozidlem s přívěsem. Když mu bylo sděleno, proč byl zastaven, a že je v tuto dobu pro řidiče nákladních vozidel jízda na silnici I. tř. zakázána, řekl, že to ví, že chvátá domů. S přestupkem souhlasil, byl ochoten zaplatit i pokutu, do chvíle, kdy mu svědek sdělil, že se jedná o sledovaný přestupek, poté žádal sepsání oznámení. Sepsané oznámení svědek řidiči přečetl, řidič se však odmítl vyjádřit a podepsat.
6. Při tomtéž jednání správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, zejména pak oznámením přestupku, úředním záznamem a fotografiemi na CD.

7. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2 500,- Kč v souladu s § 37 a § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) zák. o silničním provozu. Povinnost nahradit náklady řízení byla uložena podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, stanovené § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění vyhl. č. 112/2017 Sb. Součástí výroku je skutečnost, že žalobce je povinen náklady řízení a pokutu uhradit do 30 dnů poštovní poukázkou nebo bezhotovostně nebo na účet MÚ Domažlice.
8. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správní orgán konstatoval, že nemá žádných pochybností o věrohodnosti svědecké výpovědi pprap. K. Dále měl správní orgán za prokázané, že byla naplněna subjektivní i objektivní stránka přestupku, neboť přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen, a který vykazuje znaky stanovené zákonem. Protiprávním jednáním žalobce porušil zájem společnosti, aby byl ve státní svátek pohyb některých vozidel v určitou dobu, kdy lze předpokládat zvýšenou hustotu silničního provozu, na silnici I. tř. eliminován a byla tak zajištěna bezpečnost a plynulost silničního provozu. Naplnění materiální stránky shledal správní orgán v tom, že žalobce řídil nákladní vozidlo na komunikaci, která je spojnici se SRN, tedy na komunikaci se zvýšeným provozem a vozidlo řídil mimo jiné v uzavřené obci, kde lze předpokládat zvýšený pohyb chodců. K zavinění správní orgán konstatoval, že přestupek byl spáchán vědomou nedbalostí, neboť žalobce je osobou odborně způsobilou (držitel řidičského průkazu a držitel profesní způsobilosti řidiče), jako řidič profesionál musí pravidelně absolvovat školení a přezkoušení z pravidel silničního provozu, tedy věděl, kdy je jízda některých vozidel na silnici I. tř. zakázána a dále věděl, že v případě nerespektování takového omezení se dopustí protiprávního jednání. Žalobce však bez přiměřených důvodů spoléhal, že zájem chráněný zákonem neporuší nebo neohrozí. Žalobce nevezl náklad, na který by se vztahovala výjimka, žalobce nevezl vůbec žádný náklad. Dále zde nebyl ani žádný jiný závažný důvod zákonem stanovený zákaz nerespektovat.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které přes výzvu, která byla jeho zmocněnci doručena 23. 2. 2018, nedoplnil o žádné odvolací důvody. Žalovaný konstatoval, že neshledal veřejný zájem na přezkoumání věcné správnosti rozhodnutí. V rámci přestupku se žalovaný zabýval dodržením ustanovení § 3 a § 52 správního řádu. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dle žalovaného, poskytuje skutkovou i právní oporu výroku rozhodnutí. Je z něho zřejmé, jaké podklady správní orgán shromáždil, jak zhodnotil důkazy, a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu s § 3 správního řádu. Dále se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu a vyhodnotil, že prvoinstanční rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.
10. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
11. Podle § 43 odst. 1 písm. a) zákona o provozu „*Na dálnici a na silnici I. třídy je zakázána jízda nákladním a speciálním automobilům a zvláštním vozidlům o maximální přípustné hmotnosti převyšující 7 500 kg a nákladním a speciálním automobilům a zvláštním vozidlům o maximální přípustné hmotnosti převyšující 3 500 kg s připojeným přípojným vozidlem v*

neděli a ostatních dnech pracovního klidu podle zvláštního právního předpisu (dále jen "den pracovního klidu") v době od 13.00 do 22.00 hodin."

12. Dle § 125c odst. 1 písm. g) zákona o provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 43 poruší omezení jízdy některých vozidel.
13. Soud v dané věci musí předně také poukázat na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého odvolací správní orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Soud konstatuje, že pokud se odvolací správní orgán za situace, kdy odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vůbec odůvodněno, rozhodl přezkoumávat toto rozhodnutí i z hlediska věcného, pak tak činil nad rámec své přezkumné povinnosti.
14. Soud v dané věci dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 63/2006 ze dne 7. 2. 2007, který lze použít analogicky i v této věci, podle něhož tvoří správní řízení v I. stupni i v odvolacím řízení jeden celek a v něm platí zásada koncentrace. Soud poukazuje především na skutečnost, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo odůvodněno, přestože byl žalobce k vznesení odvolacích důvodů správním orgánem vyzván.
15. Soud uvádí, že příznačné pro žalobu v dané věci je, že tato konstatuje velký počet námitek proti pochybení správního orgánu. Žalobce však v odvolacím řízení nevznesl žádná v žalobě tvrzená pochybení. Dle názoru soudu se ani v jednom případě nejedná o námitky, které by nebylo možno uplatnit již ve správním řízení. Jak pravil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2013 č. j. 1 As 83/2013 – 60 je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.
16. Žalobce především namítal svou nevinu, neboť k předmětné kontrole dle něj nedošlo ve 20:50, ale ve 22:50. K tomu soud uvádí, že z Oznámení přestupku sepsaného na místě dne 17. 11. 2017 a z Úředního záznamu ze dne 20. 11. 2017 jasně vyplývá, že dne 17. 11. 2017 (ve státní svátek podle zvláštního předpisu) byl žalobce jako řidič nákladního vozidla značky DAF, RZ ... ve 20:50h kontrolován hlídkou Policie ČR pro podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. g) zákona o provozu, jehož se měl dopustit porušením povinnosti podle § 43 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Správní orgán I. stupně na straně 4-5 prvoinstančního rozhodnutí konstatoval, že o předložených listinných podkladech nemá žádné pochybnosti a jako na věrohodné na ně pohlížel. Soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, neboť žalobce v žalobě svá tvrzení o čase spáchání přestupku nijak nepodložil. Z výsledku svědka pak navíc vyplývá, že žalobce s přestupkem původně souhlasil a byl ochoten i zaplatit pokutu, což si následně rozmyslel, když zjistil, že by se mohlo jednat o přestupek bodově hodnocený. Výpověď svědka má soud za věrohodnou, když ani žalobce ji ve své žalobě nijak nerozporoval. Tvrzení žalobce, že se přestupek stal v jiném čase, než je uvedeno ve správním spise, se soudu jeví jako účelové a nepodložené.
17. Dle názoru soudu rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36 nedoléhá zcela na projednávaný případ. Úřední záznam sice nemůže sám o sobě obstát, lze jej použít pouze jako podpůrný podklad rozhodnutí, nicméně v projednávané věci v kontextu všech listin (oznámení přestupku, fotografie) a důkazů (výslech svědka), lze jednoznačně dospět

k závěru, že přestupek byl spáchán v čase 20:50 hod., a provedení dalších důkazů prokazující tuto skutečnost nebylo třeba. Ačkoliv fotografie pořízené zasahujícími policisty nejsou datované, z vlastností souborů JPEG založených ve spise na CD na č.l. 12 správního spisu, soud zjistil, že poslední změna těchto souborů nastala dne 17. 11. 2017 v čase 21:56 až 21:58 hod., tedy ještě před koncem omezení jízdy některých vozidel podle § 43 odst. 1 písm. a) zákona o provozu.

18. K námitce žalobce navazující na jeho předchozí argumentaci, že neporušil zákonnou povinnost, neboť konal jízdu v souvislosti s přepravou zboží podléhající rychlé zkáze, soud uvádí následující. Stejně jako v přechozím odstavci i tato argumentace žalobce uvedená až nyní v žalobě se jeví jako účelová a především nepodložená. Žalobce ke svým tvrzením nepředložil žádné důkazy, ačkoliv v takovém případě by jistě mohl soudu doložit důkazy (např. kartu řidiče, nákladní list, aj.) prokazující, že se v dané situaci jednalo o výjimku dle § 43 odst. 3 písm. i) silničního zákona. Nadto soud konstatuje, že uvedené je zcela v rozporu se skutečnostmi vyplývajícími ze spisu. Žalobce dle zasahujícího policisty uvedl, že pospíchá domů, nikoliv naložit zboží (jakékoliv). Soud je toho názoru, že pokud by žalobce konal jízdu v souvislosti s přepravou zboží podléhající rychlé zkáze, jistě by tuto skutečnost při kontrole policistům uvedl.
19. Policisté jsou povinni poučovat pouze o právních důvodech vedoucích k provedení úkonu, v daném případě tedy sdělit řidiči, jaké porušení povinnosti u něj shledali. K námitce uvedené v odstavci 12 žaloby pak zdejší soud uvádí, že dle výše uvedeného není povinností policistů dotazovat se žalobce, zda neexistuje nějaká skutečnost, jež by jej mohla vyvinut z přestupku, z jehož spáchání je podezřelý.
20. Je-li ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že platbu je povinen žalobce zaplatit poštovní poukázkou nebo bezhotovostně, neznamená to, že by žalobce nemohl provést platbu i jiným zákonem předvídaným způsobem (např. hotově na pokladně úřadu). Neuvedení všech zákonných možností platby nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.
21. Skutečnost, že se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nevyjádřil k možnosti mimořádného snížení pokuty ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. *„Mimořádné snížení výměry pokuty je institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen, využít s pouze za zákonem stanovených důvodů. Správní orgán tak může, pokud nejsou splněny podmínky pro využití jiných institutů (například upuštění od uložení správního trestu), posoudit specifické okolnosti konkrétního případu, a reagovat tak na situaci, že by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v této nejnižší možné výměře.“* (srov. Komentář k § 44 zákona č. 250/2016 Sb.)¹ Správní orgán na straně 7 prvoinstančního rozhodnutí hodnotil polehčující i přitěžující okolnosti, přičemž soud po přezkoumání těchto úvah je toho názoru, že v daném případě nebyly zjištěny žádné mimořádné okolnosti, které by odůvodňovaly aplikaci předmětného ustanovení.
22. Není pravdivé ani tvrzení žalobce, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, protože k porušení zákonem daného omezení mělo dojít hodinu před jeho koncem, nebyl žádný provoz a jednalo se o nevýznamnou pozemní komunikaci. Soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně ve výše shrnutém odůvodnění jeho rozhodnutí. Správní orgán zohlednil naplnění materiální stránky přestupku v rámci přihlédnutí k přitěžující okolnosti, že v době protiprávního jednání žalobce byl zákaz jízdy platný již 7

¹ *Jemelka, L., Vetešník, P.* Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, Zákon o některých přestupcích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, 1153 s.

hodin, s takovou úvahou nelze nesouhlasit. Společenskou škodlivost jednání žalobce soud spatřuje v porušení zájmu společnosti, aby byl ve státní svátek pohyb některých vozidel v určitou dobu, kdy lze předpokládat zvýšenou hustotu silničního provozu, na silnici I. tř. eliminován a byla tak zajištěna bezpečnost a plynulost silničního provozu. V daném případě je bezpředmětné, zda zvýšený provoz na pozemní komunikaci v daném čase skutečně byl, protože zákon pouze předpokládá zvýšenou hustotu provozu. Materiální stránka přestupkového jednání žalobce tak byla v tomto případě naplněna už samotným splněním formálních znaků tedy, že žalobce jel *na silnici I. třídy č. 26 s nákladním vozidlem převyšujícím 3 500 kg s připojeným vozidlem* dne 17. 11. 2017 *tedy v den pracovního klidu podle zvláštního právního předpisu v době od 13.00 do 22.00 hodin*, a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. g) silničního zákona. Pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích mají výrazně preventivní charakter a k naplnění materiální stránky přestupku není nutné skutečné ohrožení života, zdraví či majetku určité osoby, postačuje samotné ohrožení takového zájmu společnosti. Obecně lze říci, že naplněním formálních znaků protiprávního jednání v zákoně označeném za přestupek, je naplněn i znak materiální, zvláště neexistují-li významné okolnosti či zvláštnosti případu, jež by takový závěr vylučovaly (srov. rozsudek NSS č. 5 As 104/2008 – 45 ze dne 14. 12. 2009, dostupný na www.nssoud.cz)

23. Dle názoru soudu je lichá i námitka žalobce, že jej policisté nesprávně poučili o tom, že přestupek je přestupkem sledovaným, resp. že se za něj ukládají body v rámci bodového hodnocení řidičů. Zápis bodů není správním trestem, ale jakýmsi následkem za spáchání přestupku, jenž je pro svou společenskou škodlivost zařazen do bodového hodnocení, a jsou za něj ukládány body podle přílohy č. 1 k zákonu o provozu. Dle názoru soudu policisté sice mylně žalobce informovali o bodovém hodnocení daného přestupku, nicméně jejich povinností nebylo poučovat žalobce, tj. podezřelého z přestupku o následcích jeho protiprávního jednání, jejich povinností bylo poučit žalobce o právních důvodech provedení úkonu – kontroly. Skutečnost, že by se žalobce rozhodl vyřešit věc v blokovém řízení, pokud by nebyl „nesprávně“ informován o tom, že se jedná o bodovaný přestupek, neshledává soud pro zákonnost rozhodnutí relevantní.
24. Zavinění je evidentní, žalobce jakožto odborně způsobilá osoba věděl, že porušuje zákon, avšak bez přiměřených důvodů spoléhal, že svým jednáním neporuší ani neohrozí zákonem chráněný zájem. Správní orgán na straně 6 na konci druhého odstavce správně dospěl k závěru, že v případě žalobce neexistovaly přiměřené důvody, které by jej opravňovali nerespektovat zákonem stanovený zákaz, neboť se na něj nevztahovala výjimka podle § 43 odst. 3 písm. i) silničního zákona ani žádná jiná. Soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, když také neshledal existenci takových výjimek.
25. Žalovaný dle názoru soudu postupoval v souladu s § 89 odst. 2 s.r., podle něhož „*Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.*“ Vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání bez odvolacích námitek, které ani přes výzvu nedoplnil, posoudil žalovaný pouze zákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že odůvodnění rozhodnutí je bez závad, tvoří ucelený řetězec a poskytuje věcnou i právní oporu výroku rozhodnutí, s čímž soud bezpodmínečně souhlasí. Žalovaný i soud tedy shledali prvoinstanční rozhodnutí v souladu s právními předpisy.

26. Pokud jde o námitku směřující proti zveřejňování osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu, tato námitka se zdejšího soudu netýká, a proto se jí zabývat nemůže.
27. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně